

Sygn. akt III KZ 42/21

POSTANOWIENIE

Dnia 13 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

w sprawie **A. B.**,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 13 października 2021 r. zażalenia
prokuratora

Prokuratury Rejonowej w P. na postanowienie Sądu Okręgowego w G. Wydział V
Karny Odwoławczy z dnia 1 września 2021 r., sygn. akt V Ka (...), w przedmiocie
odmówienia przywrócenia terminu,

p o s t a n o w i ł:

**stwierdzić niewłaściwość Sądu Najwyższego i sprawę
przekazać do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w G. Wydział V
Karny Odwoławczy.**

UZASADNIENIE

W dniu 21 września 2021 r. do Sądu Najwyższego przekazano celem rozpoznania
zażalenie prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. na postanowienie Sądu
Okręgowego w G. Wydział V Karny Odwoławczy z dnia 1 września 2021 r., sygn.
akt V Ka (...), w przedmiocie odmówienia przywrócenia terminu do złożenia
zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego w G. Wydział V Karny Odwoławczy
z dnia 18 czerwca 2021 r., o pozostawieniu bez rozpoznania apelacji prokuratora
od wyroku Sądu Rejonowego w G. Wydział II Karny z dnia 8 kwietnia 2021 r., w
sprawie o sygn. akt II K (...).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Brak jest podstaw prawnych, aby przyjmować właściwość Sądu Najwyższego do
rozpoznania przekazanego zażalenia. Przepisy Kodeksu postępowania karnego nie

przewidują domniemanie właściwości Sądu Najwyższego do rozpoznawania wszelkich środków odwoławczych od decyzji podejmowanych przez sądy powszechne, czy to w pierwszej, czy w drugiej instancji, lecz wręcz przeciwnie, do rozpoznania wspomnianych środków odwoławczych wymagają wyrażnej podstawy prawnej. Właściwość funkcjonalną Sądu Najwyższego określa przepis art. 27 k.p.k., który stanowi, że Sąd Najwyższy rozpoznaje kasacje oraz środki odwoławcze i inne sprawy w wypadkach określonych w ustawie. Przyjmuje się zatem, iż Sąd Najwyższy nie jest sądem odwoławczym w odniesieniu do sądów powszechnych, ponieważ funkcje odwoławcze Sądu Najwyższego są ograniczone tylko do wypadków wskazanych w ustawie - art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. i art. 459 § 1 k.p.k., art. 441 § 5 k.p.k., art. 530 § 3 k.p.k., art. 538 § 2 k.p.k. i art. 539a k.p.k. Podstawowym zadaniem Sądu Najwyższego jest zatem rozpoznawanie kasacji, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, zaś rozpoznawanie środków odwoławczych tylko w wypadkach, gdy według ustawy Sąd Najwyższy staje się sądem odwoławczym, tj. w postępowaniu „okołokasacyjnym” (art. 530 § 3 k.p.k.), „wznowieniowym” (art. 544 § 2 k.p.k., art. 547 § 3 k.p.k.) oraz „skargowym” (art. 539f k.p.k.).

Należy zaznaczyć, że zaskarżone zarządzenie nie zostało wydane w tzw. trybie przedkasacyjnym, ewentualnie w układzie procesowym, w którym Sąd Najwyższy byłby uprawniony do orzekania w przedmiocie wznowienia postępowania, bowiem rozpoznawana sprawa dotyczy kwestii związanej z dopuszczalnością apelacji od wyroku Sądu Rejonowego, której ustawa procesowa nie pozostawia w sferze orzeczniczej Sądu Najwyższego. W związku z tym właściwym do rozpoznania niniejszego zażalenia na podstawie art. 430 § 2 k.p.k. jest Sąd Okręgowy w G. – jako sąd odwoławczy - orzekający w innym równorzędnym składzie (*por. D. Świecki [w:] Kodeks postępowania karnego. Komentarz. J. Skorupka (red), Warszawa 2015, s. 1108; postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 26 października 2007 r., V KZ 66/07, OSNwSK 2007, Nr 1, poz. 2404; 23 marca 2006 r., III KZ 8/06, OSNwSK 2006, Nr 1, poz. 637; 25 maja 2010 r., III KZ 38/10, OSNKW 2010, z. 8, poz. 740).*

W tej sytuacji omawiane zażalenie należało przekazać na podstawie art. 35 § 1 k.p.k. do rozpoznania wskazanemu sądowi.

